

DOI 10.26886/2520-7474.5(63)2024.5

UDC: 327.39:338.45:351.82(477)

**EUROPEAN INTEGRATION AS A FACTOR IN THE TRANSFORMATION
OF UKRAINE'S STATE INDUSTRIAL POLICY**

Serhiy Krot, Applicant

<https://orcid.org/0009-0004-3460-7553>

e-mail: svkrot@ukr.net

Dragomanov Ukrainian State University, Ukraine, Kyiv

This article examines European integration as a key factor in the transformation of Ukraine's state industrial policy. It explores the nature of industrial policy as a tool for state influence on the structure of the national economy and substantiates its political character in the context of defining strategic development priorities.

The article demonstrates that European integration is not merely a foreign policy course but a comprehensive institutional process involving the adaptation of legislation, changes in models of interaction between the state, business, and society, as well as the establishment of principles of transparency, accountability, and competitiveness. It is determined that the transformation of industrial policy is driven by a combination of internal structural problems in the economy, the consequences of the post-Soviet development model, and external political changes.

It is argued that the key stages of this transformation were the signing of the Association Agreement with the EU, the Revolution of Dignity, and the full-scale war, which highlighted the need to modernize industry, reduce external dependence, and build a resilient economic system. It is shown that state industrial policy is gradually shifting its focus from supporting existing industries to stimulating innovation, integrating into global value chains, and developing high-tech sectors.

The article also identifies the main challenges of this transformation, including institutional fragmentation, insufficient coordination of government decisions, and conflicts between the need for state support for industry and the requirements of European competition policy. The importance of establishing a comprehensive strategic framework for industrial development is emphasized.

It is concluded that an effective model of Ukraine's state industrial policy in the context of European integration must combine adaptation to EU standards with the preservation of national interests, and focus on technological modernization, the development of critical sectors, digitalization, and improving energy efficiency. A key condition is the strengthening of the state's political agency and its ability to shape its own model of industrial development.

Keywords: *European integration, state industrial policy, economic transformation, competitiveness, innovative development, state regulation, economic security, post-war reconstruction, modernization.*

Здобувач наукового ступеню кандидата політичних наук Сергій Васильович Крот, Європейська інтеграція як чинник трансформації державної промислової політики України. Український державний університет імені Михайла Драгоманова, Київ, Україна.

Статтю присвячено дослідженню європейської інтеграції як ключового чинника трансформації державної промислової політики України. У роботі розглядається сутність промислової політики як інструменту державного впливу на структуру національної економіки та обґрунтовується її політичний характер у контексті визначення стратегічних пріоритетів розвитку.

У статті доведено, що європейська інтеграція виступає не лише зовнішньополітичним курсом, а комплексним інституційним процесом,

який передбачає адаптацію законодавства, зміну моделей взаємодії між державою, бізнесом і суспільством, а також утвердження принципів прозорості, підзвітності та конкурентності. Визначено, що трансформація промислової політики зумовлена поєднанням внутрішніх структурних проблем економіки, наслідків пострадянської моделі розвитку та зовнішніх політичних змін.

Обґрунтовано, що ключовими етапами трансформації стали підписання Угоди про асоціацію з ЄС, Революція Гідності та повномасштабна війна, які актуалізували потребу у модернізації промисловості, зменшенні зовнішньої залежності та формуванні стійкої економічної системи. Показано, що державна промислова політика поступово змінює акценти від підтримки існуючих виробництв до стимулювання інновацій, інтеграції у глобальні ланцюги доданої вартості та розвитку високотехнологічних секторів.

У статті також виявлено основні проблеми трансформації, зокрема інституційну фрагментарність, недостатню узгодженість державних рішень та суперечності між необхідністю державної підтримки промисловості і вимогами європейської конкурентної політики. Наголошено на важливості формування цілісної стратегічної рамки промислового розвитку.

Зроблено висновок, що ефективна модель державної промислової політики України в умовах європейської інтеграції має поєднувати адаптацію до стандартів ЄС із збереженням національних інтересів, орієнтуватися на технологічну модернізацію, розвиток критичних галузей, цифровізацію та підвищення енергоефективності. Ключовою умовою виступає посилення політичної суб'єктності держави та її здатності формувати власну модель індустріального розвитку.

Ключові слова: європейська інтеграція, державна промислова політика, трансформація економіки, конкурентоспроможність, інноваційний розвиток, державне регулювання, економічна безпека, післявоєнне відновлення, модернізація.

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку України характеризується необхідністю глибокої трансформації державної промислової політики в умовах європейської інтеграції та воєнних викликів. Застаріла структура промисловості, низький рівень технологічного оновлення та залежність від зовнішніх ринків обмежують можливості сталого економічного розвитку і знижують рівень економічної безпеки держави.

Водночас європейський інтеграційний курс формує нові вимоги до державного регулювання промисловості, зокрема щодо прозорості, конкурентності та інституційної узгодженості. Це зумовлює необхідність переосмислення ролі держави у формуванні промислової політики, пошуку ефективної моделі поєднання національних інтересів із європейськими стандартами та забезпечення умов для модернізації й відновлення промислового потенціалу України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика трансформації державної промислової політики в умовах європейської інтеграції та економічної безпеки України знайшла відображення у працях низки вітчизняних дослідників, зокрема, у роботах А. Амоші, В. Вишневського, В. Ляшенка, Ю. Харазішвілі, І. Підоричевої, А. Мадих, О. Охтень, А. Дасів, О. Міночкиної, О. Безух, Н. Васильєвої, А. Гінкул, В. Кавури, В. Герасимчука, М. Зверякова, О. Іляш, Л. Смоляр, М. Дученко, І. Джадан, Ю. Кіндзерського, О. Носирева, А. Приходька, В. Резнікова, Т. Соломенної.

Постановка мети статті та завдання. Метою статті є визначення особливостей трансформації державної промислової політики України під впливом європейської інтеграції. Завдання полягають у аналізі чинників трансформації, виявленні ключових змін у державному регулюванні промисловості та обґрунтуванні перспектив її подальшого розвитку.

Виклад основного матеріалу. Державна промислова політика у сучасному політико-економічному дискурсі розглядається як одна з ключових форм цілеспрямованого впливу держави на структуру національного господарства. У сучасному розумінні вона охоплює систему стратегічних рішень та нормативних інструментів, спрямованих на модернізацію промислової бази, підвищення конкурентоспроможності національного виробника, стимулювання інновацій та збереження виробничого суверенітету держави [5].

Промислова політика також відображає пріоритети публічної влади щодо того, які сектори вважаються стратегічно значущими, які ресурси потребують концентрації та якими мають бути співвідношення між ринковими механізмами і державною участю. Саме тому вона є не лише економічною, а й політичною категорією, що фіксує характер державної присутності у процесах структурного розвитку.

Європейська інтеграція в українському контексті постає не як вузько зовнішньополітичний курс, а як багатовимірний політичний та інституційний процес, що охоплює зміну моделей взаємодії між державою, бізнесом та суспільством. Її сутність полягає у поступовому наближенні національної системи до стандартів Європейського Союзу. Це означає не лише адаптацію законодавства, а й глибшу перебудову логіки публічної політики, де ключового значення набувають принципи прозорості, підзвітності, конкурентності, інституційної узгодженості та стратегічного планування [11].

У системі державотворення та європейського вибору України промислова політика займає стратегічне місце, оскільки прямо пов'язана з питаннями економічної самодостатності та спроможності держави забезпечувати відтворення власного ресурсного потенціалу. Вона визначає не лише параметри виробничого розвитку, а й можливості держави реалізовувати суверенну політику в умовах безпекових викликів.

У контексті європейського вибору промислова політика стає інструментом поєднання модернізаційного курсу із завданнями збереження національних інтересів. Саме через неї держава може інтегруватися до європейського економічного простору не як периферійний ринок збуту, а як суб'єкт із власною виробничою, технологічною та інституційною базою [3].

Передумови трансформації державної промислової політики України в умовах європейської інтеграції формувалися під впливом тривалих внутрішніх диспропорцій та зовнішніх політичних змін, які поступово виявили обмеженість попередньої моделі промислового розвитку. Упродовж тривалого часу промислова система України зберігала виразно пострадянський характер, що проявлялося в домінуванні великих виробничих комплексів, орієнтованих переважно на сировинний або напівсировинний експорт, високій енергоємності виробництва, низькому рівні технологічного оновлення та недостатній гнучкості щодо структурних змін.

Значна частина підприємств функціонувала в логіці відтворення застарілої індустріальної бази, а не в режимі інноваційного розвитку. Відповідно промислова політика довгий час залишалася переважно реактивною, зосереджуючись на підтримці поточного функціонування окремих галузей без належного бачення довгострокової модернізації. Такі умови зумовили слабку інтегрованість української промисловості у

сучасні виробничі ланцюги, недостатню конкурентоспроможність на зовнішніх ринках і критичну залежність від зовнішніх джерел технологій, обладнання та ринків збуту [7].

Важливим чинником трансформації державної промислової політики стала Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, яка надала євроінтеграційному курсу не лише політичного, а й інституційного змісту. Її значення для промислової сфери полягало в тому, що вона закріпила нові правила регуляторного розвитку, орієнтовані на гармонізацію технічних стандартів, процедур оцінки відповідності, політики у сфері конкуренції, державної допомоги, публічних закупівель та захисту інвестицій.

Не менш важливою передумовою виступила Революція Гідності, яка докорінно змінила політичний контекст функціонування держави та визначила новий зовнішньополітичний курс України. Після 2014 року промислова політика перестала сприйматися виключно як інструмент економічного адміністрування і набула значення складової ширшого процесу державної трансформації [9].

У центрі уваги опинилися питання скорочення залежності від Росії, переорієнтації торговельних і виробничих зв'язків, розвитку нових ринків збуту та адаптації національної економіки до європейських правил. У цьому сенсі промислова політика стала частиною нового політичного курсу, спрямованого на модернізацію держави, зміцнення інституційної суб'єктності та утвердження європейського вектора розвитку. Саме після Революції Гідності посилювалося розуміння того, що економічна модель держави має бути переглянута відповідно до нових стратегічних орієнтирів.

Окремим і надзвичайно потужним чинником змін стала війна, яка загострила потребу в оновленні державних підходів до промислового розвитку. Военні умови продемонстрували вразливість старої

промислової структури, залежної від територіальної концентрації виробництва та зовнішніх ринків.

Руйнування підприємств, втрата частини виробничих потужностей, необхідність релокації бізнесу та зростання ролі стратегічних галузей сформували нові вимоги до державної промислової політики. У цих умовах вона мала бути орієнтована не лише на економічне зростання, а й на забезпечення стійкості, адаптивності та здатності до швидкого відновлення.

Трансформація державної промислової політики України під впливом європейської інтеграції має комплексний характер і охоплює як нормативно правову, так і інституційну, функціональну та комунікаційну складові. Одним із ключових напрямів цих змін стала адаптація законодавства та регуляторного середовища до стандартів Європейського Союзу [1].

Важливим елементом стала імплементація норм у сфері конкуренції та державної допомоги, що обмежують вибірккову підтримку окремих підприємств і водночас стимулюють формування прозорого ринкового середовища. У цьому контексті держава змушена була змінювати традиційні інструменти впливу на промисловість, відмовляючись від адміністративних механізмів на користь регуляторних, сумісних із правовою системою ЄС.

Паралельно відбувалася інституційна модернізація системи формування та реалізації промислової політики. Зміни торкнулися функціонального наповнення центральних органів виконавчої влади, передусім профільних міністерств, які отримали нові завдання, пов'язані зі стратегічним плануванням та інтеграцією у європейські економічні процеси [10].

Суттєвим напрямом трансформації стала зміна пріоритетів державної промислової політики. Якщо раніше вона значною мірою

була спрямована на підтримку існуючих виробничих потужностей і забезпечення їх виживання, то в умовах європейської інтеграції акценти поступово змістилися у бік стимулювання модернізації та підвищення конкурентоспроможності.

Держава почала орієнтуватися на створення умов для інтеграції українських підприємств у європейські та глобальні ланцюги доданої вартості, що передбачає відповідність високим стандартам якості та технологічного розвитку. Така зміна пріоритетів означає перехід від політики збереження до політики розвитку, де ключову роль відіграють не лише ресурси, а й здатність до інновацій і адаптації.

Європейська інтеграція також істотно вплинула на характер взаємодії між державою, бізнесом і регіонами у сфері промислового розвитку. Відбувається поступовий перехід від централізованої моделі управління до більш відкритої і багаторівневої системи, де значну роль відіграють регіональні та локальні актори [8].

Місцеве самоврядування отримує більше інструментів для стимулювання економічної активності на своїх територіях, що сприяє формуванню регіональних стратегій розвитку, узгоджених із загальнонаціональними цілями. У цьому контексті промислова політика набуває рис складної системи взаємодії різних рівнів влади та соціально економічних акторів, де ефективність залежить від здатності до координації, узгодження інтересів і спільного формування стратегічних рішень.

Попри значний трансформаційний потенціал європейської інтеграції, процес оновлення державної промислової політики України супроводжується низкою суттєвих проблем і суперечностей. Однією з найбільш відчутних залишається інституційна фрагментарність системи державного управління, що проявляється у недостатній узгодженості дій

між органами виконавчої влади та відсутності сталої стратегічної рамки промислового розвитку [4].

Рішення у сфері промислової політики нерідко приймаються ситуативно, під впливом поточних кризових обставин, без належного зв'язку з довгостроковими цілями структурної модернізації. Внаслідок цього державна політика втрачає послідовність, а окремі управлінські підходи не формують цілісної моделі індустріального розвитку. Додатковою проблемою є часте дублювання функцій між різними інституціями, що послаблює ефективність координації та ускладнює реалізацію комплексних рішень.

Іншою важливою суперечністю виступає конфлікт між потребою активної державної підтримки національної промисловості та вимогами європейських правил конкуренції. Для України, яка проходить через війну, державне стимулювання промислових галузей є об'єктивно необхідним інструментом економічної стабілізації та відновлення.

Водночас європейська модель регулювання вимагає обмеження вибіркової підтримки окремих підприємств, недопущення викривлення ринкового середовища та дотримання прозорих процедур надання допомоги. У практичному вимірі це створює складну дилему. З одного боку держава повинна сприяти розвитку стратегічних секторів, підтримувати виробника, стимулювати технологічне оновлення та зайнятість. З іншого боку вона має діяти в межах норм, що стримують директивне втручання та зобов'язують узгоджувати інструменти підтримки з правилами справедливої конкуренції [2].

У контексті європейської інтеграції перспективні моделі оновлення державної промислової політики України мають спиратися на поєднання інституційної стійкості, технологічної модернізації та стратегічної орієнтації на довгострокове відновлення. Нова модель промислового розвитку повинна виходити з того, що промисловість є не лише сферою

економічного виробництва, а й основою ресурсної автономії, зайнятості, інноваційної спроможності та національної безпеки.

Саме тому державна політика має бути зорієнтована на підтримку тих секторів, які забезпечують стійкість критичної інфраструктури, розвиток високотехнологічного виробництва, інтеграцію в європейські ринки та формування внутрішніх виробничих ланцюгів. Водночас стратегія промислового розвитку повинна враховувати потребу в цифровізації, енергоефективності, екологічній модернізації та просторовому оновленні промислового потенціалу держави. Лише за таких умов промислова політика здатна стати дієвим інструментом не лише економічного зростання, а й загальної стабілізації держави.

Водночас ефективне оновлення державної промислової політики неможливе без посилення політичної суб'єктності самої держави у формуванні власної євроінтеграційної моделі розвитку. Адаптація до стандартів Європейського Союзу має поєднуватися з активним виробленням національних пріоритетів, які відображають українські потреби, ризики та стратегічні інтереси [6].

Йдеться про необхідність переходу від пасивного наслідування зовнішніх підходів до усвідомленого конструювання власної моделі промислової політики, сумісної з європейськими правилами, але не позбавленої внутрішньої логіки та державницького змісту. У цьому сенсі політична суб'єктність означає здатність держави самостійно визначати пріоритетні галузі, форми підтримки, механізми координації та інструменти відновлення. Саме така модель дозволить Україні інтегруватися до європейського простору не як об'єкт зовнішнього регулювання, а як повноцінний учасник, здатний відстоювати власний індустріальний інтерес.

Висновки. У результаті дослідження встановлено, що європейська інтеграція виступає системоутворюючим чинником трансформації

державної промислової політики України, зумовлюючи перехід від інерційної моделі підтримки застарілих виробничих структур до стратегічно орієнтованої політики модернізації, інноваційного розвитку та інтеграції у європейські й глобальні виробничі ланцюги. Визначено, що ключовими драйверами цих змін є інституційна адаптація до норм ЄС, переорієнтація економічних зв'язків, а також вплив воєнних викликів, які актуалізують потребу у формуванні стійкої, адаптивної та безпеково орієнтованої моделі промислового розвитку.

Водночас виявлено, що ефективність трансформації стримується інституційною фрагментарністю, недостатньою узгодженістю державної політики та суперечностями між необхідністю активного державного втручання і вимогами європейського конкурентного середовища. Обґрунтовано, що подальший розвиток державної промислової політики має базуватися на поєднанні європейських стандартів із національними пріоритетами, посиленні стратегічного планування, підтримці критичних і високотехнологічних секторів, а також зміцненні політичної суб'єктності держави як ключової умови забезпечення економічної безпеки та довгострокової стабільності.

Література:

1. Амоша, А., Вишневський, В., Ляшенко, В., Харазішвілі, Ю., Підоричева, І., Мадих, А., Охтень, О., Дасів, А., & Міночкина, О. (2019). Індустрія 4.0: Напрямки залучення інвестицій з урахуванням інтересів вітчизняних виробників. *Економічний вісник Донбасу*, (3 (57)), 189–216. [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2019-3\(57\)-189-216](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2019-3(57)-189-216)
2. Безух, О. (2019). Державна допомога і економічна конкуренція: проблеми взаємодії. *Проблеми правового забезпечення підприємництва в Україні*, 19, 151–156. <https://doi.org/10.32849/2409-9201.2019.19.32>

3. Васильєва, Н., Гінкул, А., & Кавура, В. (2013). Промполітика Євросоюзу та інструменти її реалізації: досвід для України. *Економіка промисловості*, 1-2(61-62), 136–146. <https://nasplib.isoftware.kiev.ua/server/api/core/bitstreams/f6fbb2a3-862f-4db4-a89f-5fe56ac4c58a/content>
4. Герасимчук, В. Г. (2021). Стратегія розвитку промислового комплексу: наміри, механізми реалізації, відповідальність. *Економічний вісник Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут»*, (18). <https://doi.org/10.20535/2307-5651.18.2021.230058>
5. Зверяков, М. І. (2016). Промислова політика і механізм її реалізації. *Економіка України*, (6 (655)), 3–18.
6. Іляш, О., Смоляр, Л., Дученко, М., & Джадан, І. (2022). Стратегічні пріоритети державної політики стимулювання промисловотехнологічного розвитку національної економіки України на засадах маркетингу в цілях забезпечення економічної безпеки. *Проблеми економіки*, 1(51), 41–50. <https://dr.csbc.edu.ua/server/api/core/bitstreams/b213d41d-6cc2-4135-b5e9-8c3546d6138e/content>
7. Кіндзерський, Ю. (2022). Пovoєнне відновлення промисловості України: Виклики та особливості політики. *Економічний аналіз*, (32(2)), 101–117. <https://doi.org/10.35774/econa2022.02.101>
8. Носирєв, О. (2023). Пovoєнна промислова політика відновлення економіки. *Механізм регулювання економіки*, (2(100)), 41–48. <https://doi.org/10.32782/mer.2023.100.07>
9. Приходько, А. (2019). Євроінтеграційні процеси в Україні: становлення та розвиток. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: юридичні науки*, 6, 92–97. <https://doi.org/10.32838/2707-0581/2019.6/18>

10. Рєзнїков, В. (2020). Державна промислова полїтика в умовах європейської їнтеграції України. *Державне управління та мїсцеве самоврядування*, 45(2), 146–153. <https://doi.org/10.33287/102030>

11. Соломенна, Т. (2018). Європейська Україна: сучасні тенденції та перспективи. *Емїнак*, (3 (23), липень - вересень, т. 2), 64–69.

References:

1. Amosha, A., Vyshnevskiy, V., Liashenko, V., Kharazishvili, Yu., Pidoricheva, I., Madykh, A., Okhten, O., Dasiv, A., & Minochkina, O. (2019). Industriia 4.0 napriamky zaluchennia investytsii z urakhuvanniam interesiv vitchyznianykh vyrobnykiv [Industry 4.0 directions of attracting investments taking into account the interests of domestic producers]. *Ekonomichnyi visnyk Donbasu*, 3(57), 189–216. Retrieved from [https://doi.org/10.12958/1817-3772-2019-3\(57\)-189-216](https://doi.org/10.12958/1817-3772-2019-3(57)-189-216) [in Ukrainian].

2. Bezukh, O. (2019). Derzhavna dopomoha i ekonomichna konkurentsiia problemy vzaiemodii [State aid and economic competition problems of interaction]. *Problemy pravovoho zabezpechennia pidpriemnytstva v Ukraini*, 19, 151–156. Retrieved from <https://doi.org/10.32849/2409-9201.2019.19.32> [in Ukrainian].

3. Vasylieva, N., Hinkul, A., & Kavura, V. (2013). Prompolityka Yevrosoiuzu ta instrumenty yii realizatsii dosvid dlia Ukrainy [Industrial policy of the European Union and instruments of its implementation experience for Ukraine]. *Ekonomika promyslovosti*, 1–2(61–62), 136–146. Retrieved from <https://nasplib.isofts.kiev.ua/server/api/core/bitstreams/f6fbb2a3-862f-4db4-a89f-5fe56ac4c58a/content> [in Ukrainian].

4. Herasymchuk, V. H. (2021). Stratehiia rozvytku promyslovoho kompleksu namiry mekhanizmy realizatsii vidpovidalnist [Strategy of industrial complex development intentions mechanisms of implementation responsibility]. *Ekonomichnyi visnyk Natsionalnoho tekhnichnoho*

universytetu Ukrainy Kyivskiy politekhnichnyi instytut, 18. Retrieved from <https://doi.org/10.20535/2307-5651.18.2021.230058> [in Ukrainian].

5. Zvieriakov, M. I. (2016). Promyslova polityka i mekhanizm yii realizatsii [Industrial policy and mechanism of its implementation]. *Ekonomika Ukrainy*, 6(655), 3–18 [in Ukrainian].

6. Iliash, O., Smoliar, L., Duchenko, M., & Dzhadan, I. (2022). Stratehichni priorytety derzhavnoi polityky stymuliuвання promyslovo tekhnolohichnoho rozvytku natsionalnoi ekonomiky Ukrainy na zasadakh marketynhu v tsiliakh zabezpechennia ekonomichnoi bezpeky [Strategic priorities of state policy for stimulating industrial and technological development of the national economy of Ukraine on the basis of marketing to ensure economic security]. *Problemy ekonomiky*, 1(51), 41–50. Retrieved from <https://dr.csbc.edu.ua/server/api/core/bitstreams/b213d41d-6cc2-4135-b5e9-8c3546d6138e/content> [in Ukrainian].

7. Kindzerskyi, Yu. (2022). Povoienne vidnovlennia promyslovosti Ukrainy vyklyky ta osoblyvosti polityky [Post war recovery of Ukraine's industry challenges and policy features]. *Ekonomichnyi analiz*, 32(2), 101–117. Retrieved from <https://doi.org/10.35774/econa2022.02.101> [in Ukrainian].

8. Nosyriev, O. (2023). Povoienna promyslova polityka vidnovlennia ekonomiky [Post war industrial policy of economic recovery]. *Mekhanizm rehuliuвання ekonomiky*, 2(100), 41–48. Retrieved from <https://doi.org/10.32782/mer.2023.100.07> [in Ukrainian].

9. Prykhodko, A. (2019). Yevrointehratsiini protsesy v Ukraini stanovlennia ta rozvytok [European integration processes in Ukraine formation and development]. *Vcheni zapysky TNU imeni V I Vernadskoho Seriia yurydychni nauky*, 6, 92–97. Retrieved from <https://doi.org/10.32838/2707-0581/2019.6/18> [in Ukrainian].

10. Rieznikov, V. (2020). Derzhavna promyslova polityka v umovakh yevropeiskoi intehratsii Ukrainy [State industrial policy in the conditions of European integration of Ukraine]. Derzhavne upravlinnia ta mistseve samovriaduvannia, 45(2), 146–153. Retrieved from <https://doi.org/10.33287/102030> [in Ukrainian].

11. Solomenna, T. (2018). Yevropeiska Ukraina suchasni tendentsii ta perspektyvy [European Ukraine current trends and prospects]. Eminak, 3(23), 64–69 [in Ukrainian].

Citation: Serhiy Krot (2024). EUROPEAN INTEGRATION AS A FACTOR IN THE TRANSFORMATION OF UKRAINE'S STATE INDUSTRIAL POLICY. Frankfurt. TK Meganom LLC. Paradigm of knowledge. 5(63). doi: 10.26886/2520-7474.5(63)2024.5

Copyright Serhiy Krot ©. 2024. This is an openaccess article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (CC BY). The use, distribution or reproduction in other forums is permitted, provided the original author(s) or licensor are credited and that the original publication in this journal is cited, in accordance with accepted academic practice. No use, distribution or reproduction is permitted which does not comply with these terms.